

Санний ювілей „Українців у Швейцарії»

Білі мухи налетіли,
Все подвір'я стало білим,
Не злічити білих мух,
Що летять неначе пух...

Галю, Петрику, Кіндрате,
Годі, ледарі, вам спати!
І побігли до санчат:
Галя, Петрик і Кіндрат.

Всі з гори летять щодуху,
Щоб впіймати білу муху,
А санчата їм усім,
Змайстрував старий
Максим.

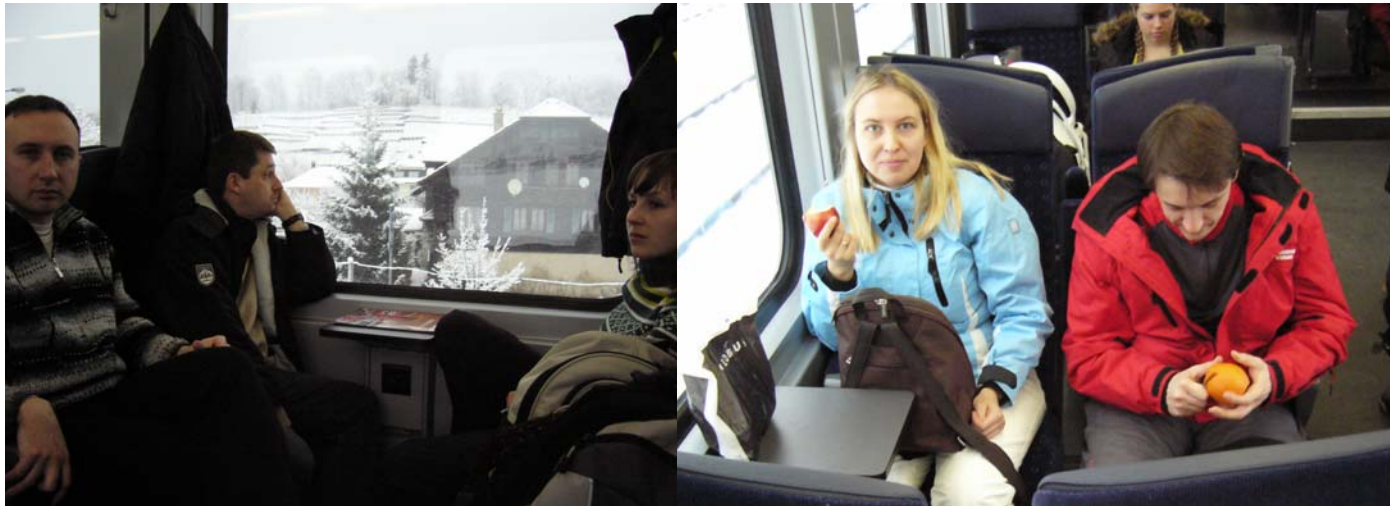
8 лютого 2007 року було створено форум «Українці в Швейцарії». 8 лютого цього року випадало на неділю - само-собой, що треба було святкувати якимось активно, реально, а не віртуально, потрібно було щось цікавого придумати. Буду відвертою – насправді придумувати нічого і не знадобилося. Ідея санчат з'явилася ще минулого року, була випробувана мною особисто, з ентузіазмом прийнята на Різдвяній зустрічі і лише чекала добротної реалізації у життя громадою. А ювілейна дата, що випала на неділю просто сама просилася, щоб відзначити її з користю для здоров'я (і) суспільства.

***

Зранку-рано вставалося якимось легко. Мені. ...Чоловік сказав гучне слово, котре ніколи не говорить, як подивився на будильник.

Виходили ще затемна. Дорога далека з Цюриха до Кандерштеґа - подякуймо Дімі Кривку (Дмитре, ми тебе все одно любимо!). Людей багато, але, на диво, дуже оперативно зішлись, знайшлися, зібралися і 10 хвилин на пересадку з потяга на потяг виявилось цілком достатньо для групи з 15 голів (значить - можемо!). Цей момент був для мене болючим, пам'ятаючи на скільки розтяглася екскурсія Цюрихом, ретельно розпланована мною по часу.

Їдемо... Дехто досипає - корисно! Дехто доснідує - молодці!

Приїхали.

Снігу намело – нічого не видно. Кажуть нам: йдіть маленькою вуличкою, а потім головною... Вулички не бачимо, головної - тим більше. Бачимо стежинку на ширину ступні протоптану до хатин. Вирішуємо прогулятися. Однаково - хочеться вже й ноги розім'яти і, до того ж, при всій альтернативі іншої альтернативи у потрібному напрямку не видно. Людей також немає на вулиці, щоб уточнити. Але й справді дійшли до ширшої розчищеної вулиці, та до вказівника з намальованими саньми. Майже на місці! Ідемо за вказівником: вгору та вгору, снігом та снігом. Ось вже і початок траси зі значком «Санки». А де ж підйомник з карти та опису? Треба шукати –

не може оце бути нашим пунктом призначення. Оглядаємо панораму гір і таки знаходимо дроти та плаваючі по них кабінки. Пробуємо йти у тому напрямку, доки йдеться – ще нічого, а як доходимо до нерозчищеної доріжки, де ноги вище колін вгрузають у сніг, гм, гм... поступово перед очі виповзають картинки з казки про 12 місяців...

Але ще декілька хвилин ходу, ще декілька жартів та підколів на мою адресу і ми виходимо до підйомника. ...Дійшли, ура!

Наступний оргмомент подарував нам, іменинникам, відразу аж два приємних сюрпризи: каса підйомника ошчасливила нас безкоштовним проїздом на цілий день, а винайм спортивного знаряддя - не повірите... – жовтоблакитними санками!

І ось – всі готові вже підкорювати спуск, котрий у програмках та на сайтах зазначався як «Не для дітей!» А сніг мете, а їсти вже хочеться... Особливо тим, хто замість снідати – досипав.

Вирішено спершу розкластися та підкріпитися. Пікнік на санках у снігопад на горі – це щось! Думаєте було холодно? Зовсім, і зовсім ні. Було тепло, було затишно і приємно. Українське шампанське зі свіжими пухнастими сніжинками, деруни зі сметаною, м'ясо, запечене по-домашньому, пиріжки з картоплею та кропом, і, навіть – торт. А до того всього добра – найкраще! – весела і тепла компанія. Це було справжнє святкування Дня народження у колі друзів – з задуванням свічок, з побажаннями, з тостами, жартами, веселощами. І дуже все добре вийшло – снігопад вщух, незнайомі перезнайомилися, старі знайомі перекинулися декількома словами про «як справи?», торбинки стали легшими, шлунки повнішими, а загалом – тепліше і веселіше.

Але до спуску з вітерцем на нас ще чекало випробування терпінням. Початок траси виявився на перший раз не таким близьким, як на карті намальовано (от, перепрошую, брехуни!). Наступними разами він якось так все ближчав і ближчав... Траса була настільки засніжена, що санки просто не їхали так, як мали б їхати. Частенько доводилося, як казав Діма з Кубані, їхати санчата, а не їхати санчатами. «Еееехх... Де ж та минулорічна бергюнівська?!» - думалося спересердя.

Але після знакового вказівника на декількох мовах «Легка траса» зліва....

справа катання на санках набула очікуваного змісту – санки летіли вниз, сніг летів та ліпив в обличчя, дехто летів за санками, дехто попри санки... До кінця спуску нестримно захотілося проїхатися ще. А потім ще. А потім ще разочок. Щоразу йти доводилося менше, а їхати довше. Словом, дістали те, за чим приїхали.

Пообідати зібралися у місцевому ресторані з мальовничою назвою «Ермітаж». Після зміни трьох столів, ми нарешті захопили найдовший стіл для нашої великої компанії, відвоювавши по ходу ще один маленький. Доки замовляли та чекали замовлене, Тарас за 5 хвилин зав'язав та за 1 секунду розв'язав парканадцять вузликів на мотузочці просто на очах присутнього товариства - о-ба-на! – за що заслужено отримав у винагороду «Набір юного слідопита».

...А Галі та Наді все не було і не було... ..і не було та й не було... А коли дівчата з'явилися, ми зрозуміли – вони мають нам що розказати. Виявилось, що вони знайшли коротший і дуже, м'яко кажучи, хвилюючий спуск до заповітної позначки «Легка», куди саночники бажали б потрапити одразу ж з підйомника. Само-собой, усі неодмінно захотіли спробувати. Отож, вирішено було ще по раз з'їхати. Враження – незабутні просто. З'їхали усі і навіть ті, що дуже боялися. Дівчата, ми вам досі вдячні за героїзм випробування «необ'їжджених» стежок.

А далі – остання незабутня подорож трасою, котру я охрестила вже «американськими гірками», що насправді була більше подібною до трамплінів мотокросу. Мені ця траса подарувала купу синців та снігу повний рот, а декому – таку саму купу задоволення та адреналіну. Хтось навіть з-під снігу травички понаскикував – це ж як треба було заритися у таку товщу снігу! Від першого вранішнього розчарування - «Та-а-а-а.... тут не доведеться мені сьогодні у сніжку повалятися» - не лишилося і сліду. Відчувалися не лише синці, але і найменші м'язи тіла у місцях, котрі я ніколи не підозрювала на наявність чогось схожого на м'язи.

Думаєте, у поїзді назад усі спали богатирським сном? Ага, де там! Було випито і виїдено залишковий провіант, було вручено пам'ятні медалі найвитривалішим та призи дівчатам-розвідницям за орієнтацію на місцевості. Єдине, чого не було зроблено – ми не потурбували жодного пасажира по вагону. Не тому, що ми так тихенько це все робили, а тому, що окрім нас жодної душі у вагоні не було. На відміну від наступного поїзда до Цюриха, де ми довго шукали, де би притулитися, щоб і дати ногам відпочинок і щоб ще годинку язиками почесати.

Наступного разу зберіться з духом і гайда з нами на санки. Незабутні враження гарантовані!

А поки що – заглядайте до нас на форум та діліться своїми ідеями, думками, враженнями, питайте, просіть поради, допомоги, інформації. Ми, якщо зможемо, то обов'язково допоможемо, а як не зможемо – то добрим словом підтримаємо і не дамо впасти духом. Нас мало по різних закутках Швейцарії, але разом нас багато і місце зустрічі змінити не можна – воно для усіх знаходиться за тією самою адресою 7 днів на тиждень, 24 години на добу – www.ukrainians.ch . До зустрічі в ефірі та до наступних зустрічей в реалі.

Щиро ваша, Світлана Новосад, адміністратор форуму «Українці в Швейцарії»

